

POSTANOWIENIE

Dnia 24 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z powództwa M.R.
przeciwko S. Spółce Akcyjnej z siedzibą wW.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 24 września 2015 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w B.
z dnia 9 października 2014 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 900 zł (dziewięćset) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 9 października 2014 r. Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w B. oddalił apelację powoda M. R. od wyroku Sądu Rejonowego w B. z dnia 12 czerwca 2014 r., którym oddalono jego powództwo przeciwko S. S.A. o zapłatę kwoty 49.646,82 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 września 2013 r. do dnia zapłaty tytułem dodatkowego świadczenia pieniężnego określonego w § 13 ust. 2 aneksu do umowy o pracę z dnia 19 kwietnia 2012 r. W uzasadnieniach sądów *meriti* przyjęto, że świadczenia przyznane powyższym aneksem do umowy o pracę były alternatywne i

przewidziane dla dwóch różnych grup pracowników: rekompensata z § 13 ust. 1 aneksu do umowy o pracę – dla pracowników, których stosunek pracy uległ rozwiązaniu z przyczyn leżących po stronie pracodawcy w ciągu pierwszego roku od daty zamknięcia transakcji spółki Ż. S.A. (przejętej przez S. S.A.), a świadczenie pieniężne z § 13 ust. 2 tego aneksu – dla pracowników, którzy przez pierwszy rok od powyższej daty pozostali w zatrudnieniu. Sądy obydwu instancji przyjęły niezasadność powództwa, gdyż powód M. R. rozwiązał stosunek pracy z pozwanym z inicjatywy pracodawcy za porozumieniem stron przed upływem roku od daty zamknięcia transakcji spółki Ż. S.A. i została mu wypłacona z tego tytułu rekompensata na podstawie § 13 ust. 1 aneksu do umowy o pracę.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wywiódł powód, zaskarżając go w całości oraz wnosząc o uchylenie wyroków sądów obydwu instancji i orzeczenie co do istoty sprawy przez uwzględnienie powództwa w całości albo ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w B. do ponownego rozpoznania.

Skarga kasacyjna została oparta na podstawie naruszenia przepisów prawa materialnego – art. 65 k.c. w związku z art. 300 k.p. oraz w związku z § 13 aneksu retencyjnego przez przyjęcie, że o interpretacji oświadczenia woli decyduje wola nadawcy oświadczenia woli, a nie jego adresata oraz poprzez dokonanie błędnych wniosków z zastosowania kombinowanej metody wykładni, które doprowadziły do tłumaczenia oświadczenia woli zawartego w powyższym aneksie wbrew jego oczywistemu brzmieniu i intencji odbiorcy.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został uzasadniony występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz jej oczywistą zasadnością.

Skarżący sformułował zagadnienie prawne wyrażające się w pytaniu: „czy dopuszczalne jest na podstawie art. 65 k.c. interpretowanie postanowień o pracę przyznających pracownikowi dodatkowe świadczenie pieniężne zgodnie z wolą nadawcy takiego oświadczenia (pracodawcy) czy też powinna być zapewniona ochrona odbiorcy oświadczenia woli (pracownika)?”.

Ponadto wskazał na oczywistą zasadność skargi, gdyż naruszenie wskazanych w niej przepisów miało charakter kwalifikowany i polegało na błędnej

interpretacji oświadczenia woli, co spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia, dotkniętego brakami widocznymi bez potrzeby dokonywania głębszej analizy prawnej, które chroni pracodawcę, jednocześnie niezasadnie krzywdząc pracownika.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniósł o wydanie postanowienia w przedmiocie odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a ewentualnie na wypadek jej przyjęcia o oddalenie skargi kasacyjnej oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Powołanie się przez skarżącego na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz oczywistą zasadność skargi kasacyjnej wymaga na wstępie uwagi o charakterze porządkującym, gdyż przyjmuje się, że w ramach naruszenia tych samych przepisów nie można podnosić występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz oczywistej zasadności skargi. Działanie takie jest błędem logicznym, bowiem w przypadku gdyby wchodziło w rachubę zagadnienie prawne, to skarga kasacyjna nie może być oczywiście uzasadniona (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 2014 r., I CSK 343/13, LEX nr 1523355).

Odnosząc się jednak do przesłanki występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego stwierdzić należy, że dla jej skutecznego przedstawienia konieczne byłoby sformułowanie problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni. Zagadnieniem prawnym jest bowiem zagadnienie, które wiąże się z określonymi przepisami prawa materialnego lub procesowego, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia konkretnej sprawy, ale także dla

rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie na zagadnienie prawne uzasadniające wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez jego sformułowanie jako problemu prawnego wymagającego rozstrzygnięcia, określenie przepisów prawa, w związku z którymi powstało i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do rozważenia, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 września 2014 r., I CSK 729/13, LEX nr 1532950, czy z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, LEX nr 1622307).

Przenosząc powyższe na grunt rozpoznawanej sprawy stwierdzić należy, że nie istnieje istotne zagadnienie prawne w zakresie sformułowanym przez skarżącego, gdyż w orzecznictwie Sądu Najwyższego rozstrzygnięto już, w jaki sposób powinny być interpretowane oświadczenia woli. Przykładowo w wyroku z dnia 9 października 2014 r., IV CSK 10/14 (LEX nr 1552150) Sąd Najwyższy przyjął, że wątpliwości co do znaczenia oświadczeń zawartych w dokumencie powinny być tłumaczone na niekorzyść jego autora, a analogiczne stanowisko zostało także wyrażone w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 9 października 2014 r., I CSK 320/14 (LEX nr 1554575). Również w wyroku z dnia 5 lipca 2013 r., IV CSK 1/13 (LEX nr 1375459) Sąd Najwyższy zaprezentował stanowisko zgodnie z którym wątpliwości interpretacyjne, które nie dają się usunąć w drodze ogólnych dyrektyw wykładni oświadczeń woli, powinny być rozstrzygnięte na niekorzyść strony, która zredagowała tekst je wywołujący (*in dubio contra proferentem*). Ryzyko nie dających się usunąć w drodze ogólnych dyrektyw oświadczeń woli niejasności tekstu umowy powinna ponieść strona, która tekst redagowała.

Odnosząc się do drugiej z przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania należy stwierdzić, że w judykaturze przyjmuje się, iż oczywista zasadność skargi kasacyjnej, przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi wówczas, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań, wynika, że doszło do kwalifikowanego naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2013 r., III SK 19/13, LEX nr 1402642 oraz z dnia 3 grudnia 2014 r., III PK 75/14, LEX nr 1621619), a przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają

uwzględnienie skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, LEX nr 560577 oraz z dnia 20 marca 2014 r., I CSK 18/14, LEX nr 1522063). Podkreśla się także, że skarżący jest w tym zakresie zobowiązany do sformułowania w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania odpowiednich wywodów potwierdzających tę okoliczność, a należy pamiętać, że o oczywistości naruszenia prawa możemy mówić jedynie, gdy w sprawie doszło do sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzemieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2013 r., III SK 43/12, LEX nr 1331343).

W rozpoznawanej sprawie skarżący nie wykazał oczywistej zasadności skargi w wyżej opisany sposób, poprzestając jedynie na stwierdzeniu, że „doszło do wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia, dotkniętego brakami widocznymi bez potrzeby dokonywania głębszej analizy prawnej, które chroni pracodawcę, jednocześnie niezasadnie krzywdząc pracownika”. Natomiast Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 7 stycznia 2014 r., II PK 222/13, LEX nr 1647006; z dnia 20 stycznia 2014 r., II PK 228/13, LEX nr 1647009; z dnia 3 lutego 2014 r., I PK 242/13, LEX nr 1646081; z dnia 8 lipca 2014 r., I UK 65/14, LEX nr 1482343). Sąd Najwyższy, jako sąd kasacyjny, nie jest sądem zwykłej trzeciej instancji, a skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, orzekając o kosztach postępowania na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z przepisami rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.).

